

Definičním znakem hry není, aby umožňovala účast více sázejícím, rozhodl Nejvyšší správní soud

Irena Lišková, partner

+420 731 657 455

lisikova@randls.com

www.randls.com

a

Radka Čihulková, právní asistent

Nejvyšší správní soud rozhodl, že „předem neurčený počet hráčů“ neznamená, že počet hráčů jednotlivé hry musí být vždy více než jeden.

Stěžovatelce byla ministerstvem financí zamítnuta žádost o vydání povolení k provozování loterií podle § 2 písm. m) bodu 2 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách („loterijní zákon“), a to v části, v níž stěžovatelka žádala o rozšíření povolení na předmětné sázkové hry (4 CARDS MULTI POKER a HUNTER'S POKER). Rozhodnutí ministerstva následně potvrdil také ministr financí (dále jako „žalovaný“).

Městský soud v Praze následnou žalobu zamítl, jelikož se neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, že závěr vyslovený v rozhodnutí žalovaného je pro stěžovatelku překvapivý a je v rozporu s legitimním očekáváním. Městský soud uvedl, že výčet zařízení, která jsou obsluhována přímo sázejícím, je v § 2 písm. m) bodu 2 loterijního zákona uveden pouze demonstrativním způsobem a nevyklučuje využití jiného typu zařízení. Subjekt, který má zájem o provozování sázkové hry podle § 2 písm. m) bodu 2 loterijního zákona, může a zároveň musí zvolit jen takové zařízení, které hru ve smyslu § 17 odst. 3 loterijního zákona umožní pouze více sázejícím. Není-li to u konkrétního typu zařízení možné, nemůže žadatel o povolení (legitimně) očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno.

Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost. Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku stěžovatelky, že mnohost hráčů není jedním z nutných definičních znaků hry podle § 2 písm. m) bodu 2 loterijního zákona. Dle Nejvyššího správního soudu nelze souhlasit se závěrem Městského soudu, že z prvotního jazykového výkladu je zřejmé, že

jedním z definičních znaků hry je, aby umožnila účast více sázejících v rámci jedné hry. **Znak, že není předem určen počet účastníků, sám o sobě neznámá, že počet hráčů jednotlivé hry musí být vždy více než jeden. Pokud by tomu tak bylo, musely by se shodně vykládat i stejné pojmy v písmenech i) a j) § 2 loterijního zákona, i když se týkají takových typů sázkových her a loterií, které může velmi dobře hrát jen jeden hráč „proti“ provozovateli.** V tomto bodě se hovoří o sázejícím (nikoli o sázejících), jenž obsluhuje zařízení, jehož prostřednictvím hraje. Je tedy velmi dobře představitelná jak hra sázejícího jen s provozovatelem, tak hra více sázejících navzájem za asistence provozovatele či s provozovatelem jako jedním z hráčů.

Pokud zákonodárce chtěl § 2 písm. m) bodu 2 loterijního zákona učinit jakousi „elektronickou“ obdobou bodu 1 téhož písmene, měl zvolit takovou formulaci, z níž by s dostatečnou mírou přesvědčivosti plynulo, že míněny jsou jen takové typy her hraných mimo hrací stoly, v nichž proti sobě hrají jeden sázející proti druhému sázejícímu. Pokud tak zákonodárce neučinil, nelze dosah uvedeného ustanovení vykládat k tíži jednotlivce. To v daném případě znamená, že uvedené ustanovení se vztahuje i na hry hrané mimo hrací stoly, v nichž hraje jen sázející proti provozovateli.

Na základě výše uvedených skutečností shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, zrušil napadený rozsudek Městského soudu a rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.